
Friedrich Klára

A székely-magyar rovásírás kőkori előzményei, mint a kárpát-medencei őshaza bizonyítékai

A magyar rovásírás betűivel alakilag azonos jeleket már a kőkortól ismerünk a Kárpát-medencében. Ez az alapja annak a feltételezésnek, hogy a magyarság kárpát-medencei ősnép. Ezt Magyar Adorján a néprajzi kutatások alapján vetette fel, jómagam az írásemlékekkel - melyek egyúttal nyelvemlékek is - igyekszem alátámasztani. Ebben a dolgozatban ezeknek csupán a töredékét van hely bemutatni.

Nézzük azonban először, milyen lehetőségei vannak egy ilyen feltételezésnek napjainkban Magyarországon. 20-25 éves tapasztalatom, hogy semmilyen. Sajnálatos, hogy csaknem 150 év eltelte után sem jutottunk előrébb az ugor-török vitánál, s hivatalosan továbbra is csak e két származás elmélet engedélyezett a magyarság számára. A Habsburg hatalomtól és utódaitól két választási lehetőséget kaptunk eredetünkre és nyelvrokonságunkra nézve: a finnugor és a török változatot. Az előzőt Hunfalvy-Hunsdorfer Pál, az utóbbit Vámbéry-Wamberger Ármin képviselte. Mivel a finnugoroknak nem volt írása, csak számrovása, Hunfalvy ezt úgy próbálta áthidalni, hogy tanulmányt kerekített arról, hogy a magyaroknak sem volt írása a kereszténységre térítés előtt. A szaporodó rovás emlékek azonban megcáfolták elméletét, így nem maradt más lehetőség, mint a türk írásból származtatni, azaz bizonygatni, hogy a nagypapa származik az unokától. Annak ellenére, hogy a bizonyítatlan és egymást is kölcsönösen kizáró finnugor, türk eredetről és rokonságról krónikáinkban egy szó sem esik.

2013-ban egyik hetilapunk tudósítója egy fiatal régésszel beszélgetett. A régész a néhány éve a finnugor elmélettel szemben előretörni engedélyezett törökös, Vámbéry vonalat erősítette és népszerűsítette. A cikk címe kifejező, egyben cinikus: *Óstörténet: újratervezés*. Azt jelenti ez, hogy óstörténetünket eddig is megtervezték és most újratervezik. Bizonyára ugyanazok, akik eddig is „megtervezték múltunkat”. Az „újratervezés” egyik mozzanata, hogy a szkítákat, hunokat elkezdtek összemosni a sokkal későbbi sztyeppei népekkel és a magyar rovásírást ezeknek a sokkal későbbi népeknek az írásával. A magyar rovásírás kazár írásból való eredeztetése is ide tartozik. A Kárpát-medencében kazár írásemlék nem került elő. Az Alsószentmihályi Feliratot kazárnak nevezni nem csak hiányos szakirodalmi ismereteket jelent.

Nézzük mi lett ennek az „újratervezésnek” az eredményel. Idézetek a Magyar Krónika c. havilap 2016 januári számából: Az MTA Magyar Östörténeti Munkacsoportjának munkatársai „*az Urál vidéki őshazára koncentrálnak harmadik éve ásatásaikat... Azt a területet próbáljuk végigkövetni, ahol a magyar etnogenezist végbemehetett, mondja Türk Attila, az expedíciók vezetője... A honfoglalás kori leletek keleti kapcsolatrendszere ugyanúgy az Urál felé mutat, miként a magyar nyelv is uráli eredetű, vagyis a két tudományág eredményei jelenleg összhangban vannak... foglalja össze a kutatások jelentőségét Türk Attila*”.

Mivel nem vagyok régész, nem vonom kétségbe a hivatkozott régészeti leletek korát és magyarsághoz való tartozását. De azt kétségbe vonhatom, hogy e néhány lelet azt jelenti, hogy ezen a területen lett volna az őshazánk és itt és ilyen későn történt volna meg néppé válásunk. Az akadémiai régészet és nyelvészet hosszú idő utáni kiegészítése semmit nem mozdított előre valós őstörténetünk felé az 1867-es kiegészés óta.

Az uráli nyelvekkel kapcsolatban és feltételezésem alátámasztásaként néhány mondat Gover S. Krantz amerikai antropológustól: „...*az uráli nyelvek elterjedésére csak egy lehetséges magyarázat marad, hogy a nyelvcsalád Magyarországról ered és innen terjedt el az ellenkező irányba. Ez nem jelent komoly problémát, ha az eredetet és elterjedési idejét a legkorábbi újkőkorra tesszük. Ha mindez igaz, akkor ez azt jelenti, hogy az összes helyben maradó európai nyelv közül gyakorlatilag a magyar a legrégebb.*” (2000/79)

Tehát, mint a bevezető mondatokban írtam, az a feltételezésem, hogy a Kárpát-medence a magyarság őshazája. Erre nekünk írásos bizonyítékaink vannak. E bizonyítékok szerint a székely-magyar rovásírás Kárpát-medencei eredetű, mert a Bánáti (Tordos-Vinca) műveltségben - és elszórtan a Kárpát-medencében másutt is - a kőkorból már meglévő jeleknek folyamatos, a mai napig tartó jelenlétéről és használatáról beszélhetünk. Ezeknek a jeleknek az egymásutáni-ságát már írásnak ismeri el Marija Gimbutas litván-amerikai régész, Sir Colin Renfrew, a cambridgei egyetem professzora, Richard Rudgley angol antropológus és ókortörténész. Volt valaki, aki már 130 évvel ezelőtt küzdött az Akadémiával annak elismeréséért, hogy ez közlésre alkalmas írás és nem csak mesterjegyek sorozata: Torma Zsófia régész!

A tudományosság szerint egy jelsor hangértékeit és nyelvi hovatartozását akkor tudjuk csak megállapítani, ha a jelsorból értelmes olvasatot kapunk. Ennek megfelel a bajóti és a kisunyomi felirat, de a Bánáti (Tordos-Vinca) műveltséghez tartozó több felirat is. Ezért feltételezhetjük, hogy rovásírásunk leszármazottja ezeknek a kőkori írásjegyeknek.

Ezeknek a jel-hordozó tárgyakra leírása és kormeghatározása a hivatalos, akadémiai tudomány által is elismert régészekről származik. Mivel nem vagyok régész, nem a jelek korát, hanem a hangértékeit állapítom meg, összevetve a későbbi, hiteles rováslelkekkel. Erre nem csak a jelek alaki azonossága, a néhány

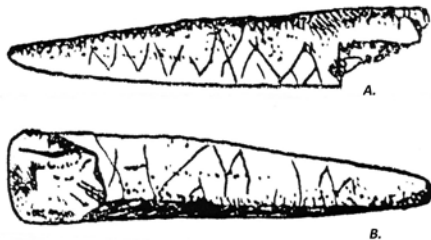
magyarul olvasható szó és a szinte kizárólag csak a magyar rovásírásra jellemző összerovások jogosítanak fel. Feljogosít az is, hogy a hivatalos tudomány régészei, történeteszei muzeológusai néhány latin betűre hasonló kőkori jelre a latin betűk hangértékeit használják, noha ennek az alaki hasonlatosságnak mértéke messze elmarad a magyar rovásírással való alaki hasonlatosságtól. (Például a *The Danube script in light of the Turdas and Tartaria discoveries...* című kiadványban: „Z” sign, „T” sign, „V” sign, stb., 148, 149. old. stb.)

1. Bajóti pálcavég

Lambrecht Kálmán Az őseMBER c. könyvében (Dante Kiadás, 1931) fedeztem fel a bajóti pálcavég rajzát. A pálcavégről itt csak ennyi olvasható: „- A magyarországi őseMBER művészetének nyomai. Zeg-zugosan díszített pálcika a bajóti Jankovich barlang magdaléni típusú kultúrrétegéből. Természetes nagyság.” (A könyvben ez 38 mm.) Lambrecht Kálmán tehát csupán díszítményként határozza meg a jeleket, jómagam betűknek tartom, 2007 óta több kiegészítéssel írtam erről. Lambrecht magdaléni típusú kultúrrétegről ír, ezt Graham Clark 25.000 évvel ezelőttre, Leroi-Gourhan viszont 15.000 és 10.000 év közé helyezi.

Ez a „pálcavég” valószínűleg egy csont ár vagy bogozó, fapálca nem maradt volna fenn ennyi ideig. Az „A” oldal (fent) jelei jobbról balra az első jel: ötletes SK, KAS vagy SAS összerovás, továbbá G vagy BG összerovás és BO vagy BSO összerovás, valamint két ötös és V, vagy egy ötös számjegy és VS.

A „B” oldal (lent) jelei jobbról balra: V, L összerovás, S, V és két S összerovás („vess ?, vesss?”) , majd RB vagy RD összerovás a törés előtt.

2. Lepenski Vir

A Vaskapu szoros környékén lévő Lepenski Vir nevű kőkori település korát a Kr.-. e. 7. és 5. évezred közé helyezik egyes régészek. A *The Danube script in light of the Turdas and Tartaria discoveries* c. múzeumi kiadványban viszont ez olvasható róla: „Kozlowski szerint (1992/20) ennek az átmeneti kőkori kultúrának az alapjait azok a Közép-Európából bevándoroltak vetették meg, akik a Duna völgyében telepedtek meg körülbelül a 29 ezer és 27 ezer évvel ezelőtti időszakban.” (2009/45. Angolból ford: F. K.) A bajóti pálcavég kora alapján feltételezhetjük, hogy ez a „Közép-Európa” a Kárpát-medence volt. Lepenski Vir-ben került elő

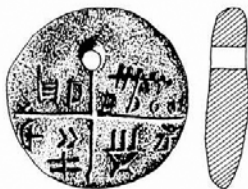
egy „kőtojás” a kiterített rajzon lévő jelekkel. Sajnos a régészeti leírások nem adják meg a kő méretét.

A jelek a ma székely-magyaroknak nevezett rovásírásunkhoz és számrovásunkhoz hasonlóak. Hangsúlyozom, hogy hangértékükben nem lehetünk biztosak, de a feltételezett hangértékeket alátámasztja, ha magyar nyelven értelmes szót nyerünk belőlük. Alakilag megfelelnek a rovás B, C, D, GY, Ö, R, S, T betűknek; több pedig a magyar rovásírásra jellemző összerovásnak, pl. DB, DZS, ST; és a 2-es, 10-es, 50-es rovás számjegyeknek. De a 9C kockában lévő három betűből, balról-jobbra kihozhatjuk a TáBoR szót. Megtaláljuk rajta a Csíkszentmártoni S és a Nikolsburgi TPRUS előképét is.

Feltételezésem szerint ezt a kőtojást gyermekek oktatására használták. Tréfából azt is mondhatnánk, innen ered a magyar „okostojás” kifejezés.

A				X				↓		
B	↘	↓	X		≡	X	≡	≡	≡	
C	↘	↓	↘	↘			↘	XX	XX#	YY
D	+	+	+	+		≡		≡	+	X
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

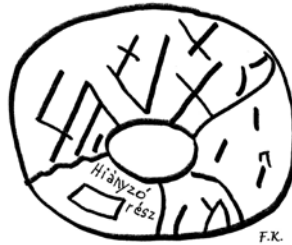
3. Tatárlakai Korong

Időben a következő írásemlékünk a Tatárlakai Korong, s álljon itt a Kolozsvári Múzeum régészeinek állásfoglalása a koráról, mert erről is több változat kering: „... jól megalapozott kormeghatározási módszerek alapján a tartáriai lelet együttes kora, a táblákat is beleértve a Kr. e. 6. évezred végére, a „tordosi írás” pedig a Kr. e. 5. évezred közepére helyezhető.” (The Danube script...2009/24. Angolból ford: F.K.). Forrai Sándor szerint a korongon 3 jel a magyar rovásírás Z, NY, GY betűjének megfelel. A bal alsó negyedben ND, a jobb alsó negyedben BP összerovást vesz észre. A jobb felső negyedben lévő köröket az magyar rovásírás LY betűjével és az etruszk, pelazg, latin írás O betűjével hozza kapcsolatba (Forrai, 1994/23, 24).

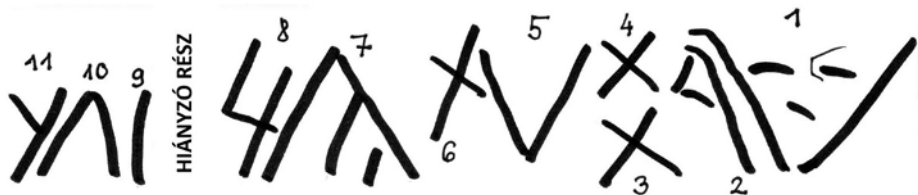
Jómagam a korongot négy részre osztó keresztet F rovásbetűnek tartom. Itt most nem térek ki a képírási jelek magyarázatára, Tatárlaka titka c. 2004-es tanulmányomban ezt bőségesen megtettem.

4. Kisunyomi kerámiatöredék

A Tatárlakai lelet együtttest időben a Kisunyomi kerámiatöredék követi. A feltáró régész, Károlyi Mária ismertette 1983-ban és az átlagosnál nagyobb agyagkanál töredékének határozta meg, melynek készítése ideje a Kr. e. 5. évezred második fele. Megállapítja, hogy írásjelek vannak az agyagkanál töredéken és bemutat további kőkori karcolatokat Vas megyéből. Karcolt vagy vésett jeleknek, írásjeleknek nevezi őket, de hangértékeket nem ad nekik. (Károlyi, 2004/120, 121.)

Véleményem szerint a ma székely-magyaroknak nevezett rovásírás összerótt betűt hordozza a kisunyomi töredék, mivel nem csak alaki hasonlóság áll fenn, hanem több szót is ki tudunk olvasni belőle. Egy Vinca arcot is felfedeztem a kerámiatöredéken, mely a kiterített és felbontott ábrán jobb oldalon látható.

A FELIRAT AZ ÖSSZERÓVÁSOK FELBONTÁSA UTÁN

FRIEDRICH, 2010.

A jelsor felbontása után a következő hangértékeket kapjuk: A Vinca arc után a 2: A, 3-4: lehet két 10-es számjegy vagy két B, illetve egy 10-es és egy B. Azonban lehet H betű is. Ebben a formában látható a Nikolsburgi ábécé H betűje. Az 5: 5-ös számjegy, 6: I vagy D, 7: L, 8: Ü, 9: SZ vagy 1-es számjegy, 10: S, 11: T. Fontos tény, hogy az 5-6., 7-8., 10-11. jel összeróvás, ez szinte kivétel nélkül csak a magyar rovásírásra jellemző. A 10-11. jel, mint a töredék rajzán látjuk, S-T összeróvás, ez ugyanígy jelenik meg a Nikolsburgi Ábécében. Jobbról balra olvasva a 10. és 11. jel kiadja az eSTE szót, a 9. lehet egyes számjegy is, tehát EGY ESTE. Balról jobbra olvasva a 8. és 7. az ÜL szót adja ki, a 4. 3. 2. jel pedig a HA szót. Valószínűtlen azonban, hogy ezek a régi írástudók összevissza írtak volna, így legbiztosabbnak az ESTE szót tartom.

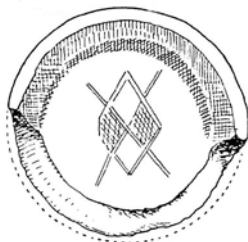
A kerámiatöredék a szombathelyi Savaria Múzeumba került, de sajnos évek óta nem találják.

5. Torma Zsófia leletei

Torma Zsófia a világ legelső régésznője (1832-1899). Megkövetése, munkásságának igazságos értékelése a hivatalos tudományt képviselők többségének részéről még várat magára. Több tanulmányban ismertetem életművét, ezek egy része honlapunkon angolul is olvasható, hogy a világ is ébredjen rá: Torma Zsófia a magyar művelődéstörténet legjelentősebb alakjai közé tartozik. (Fordította: Tomory Zsuzsa és Botos Margaret.) Az újkőkori tordosi műveltség és a tordosi írás felfedezője, leletmentője. Lássuk gyűjteményének néhány fontos darabját, ezeknek készítési ideje a Krisztus előtti 5. évezred közepe.

5.1. Tordosi cseréptöredék, edényfenék, melyről Roska Márton, az anyagot leltározó régész írja: „*feneke közepén valószínűleg tulajdonjegy*”. A hangértékeket a székely-magyar rovásírás jelei alapján én adtam a jeleknek.

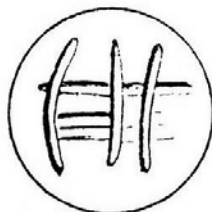
A rajzon egy K és B betű tűnik fel először. A mester neve talán KaBa volt. Kaba a Csaba név egyik régi változata és napjainkban egy alföldi település neve is. A rajzon valójában 5 rovás K betűt látunk, egy nagyot és a benne lévő 4 kicsit, az edény készítőjének ötletességét bizonyítva.

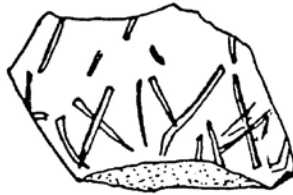
5.2. Tordosi cseréptöredék, jobbról balra Ö, bizonytalan karcolat, majd szép L-O (LÓ) összerovás és S.

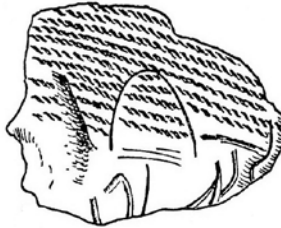
5.3. Tordosi cseréptöredék I-R-Z összerovás, ha megfordítjuk Z-D vagy Z-R, azaz eZeR. Lehet névjel is.

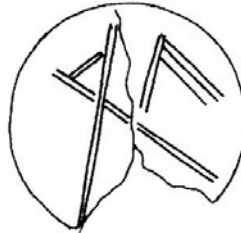
5.4. Tordosi váza töredéke, jobbról balra B, T, SZ , B, SZ. Alattuk jeltöredékek.

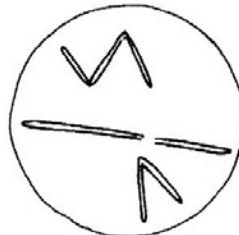
5.5. Zsinegdíszes tordosi cseréptöredék, alul rovásjel részletekkel.

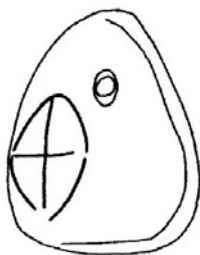
5.6. Tordosi cseréptöredék, edényfenék. Jobbról egy rovás L, majd BA összerovás. Mivel balról-jobbra is BA összerovás, jelentése lehet BAB, sőt az L-el összeolvasva LÓBAB, vagyis ennek tárolására szolgálhatott az edény. A Tolnai lexikon írja, hogy a lóbab az emberiség legrégebbi termesztett növényei közé tartozik (1928/198)

5.7. Tordosi cseréptöredék, edényfenék. R és S, vagy K és S. Ha megfordítjuk, az S lehet 5-ös is a magyar rovásírás alapján.

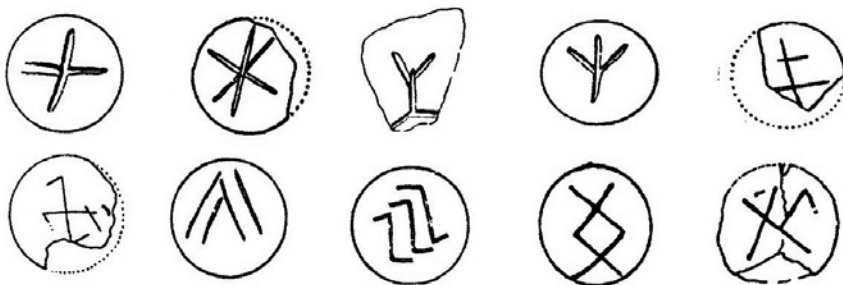
5.8. Kúp alakú szövőszék nehezék Tordosról. Rovás F alakú betű látható rajta.

5.9. Szintén Torma Zsófia lelete, orsógomb töredéke Nándorvályáról. Jobbról-balra Ü, L, G rovásjelek. ÜL vagy LeG, vagy LéG

5.10. Néhány további jel Torma Zsófia gyűjtéséből, feltűnő alaki azonosság a magyar rovásírás betűivel.

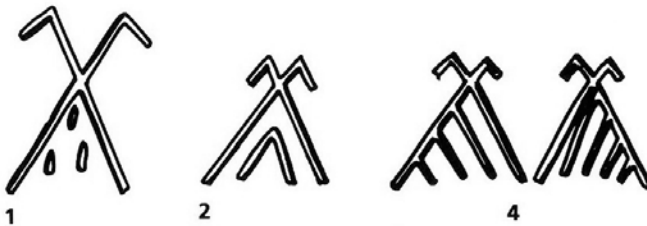

6.1. Ez a jel a Tordos-Vinca (Bánáti) műveltség korától kezdve sokszor előfordul a Kárpát-medence területén, például a szarvasi tütartón is. Bányászjelvényhez hasonlít, az egymáson keresztbe fektetett ékre és kalapácsra, régi bányász szerszámokra.

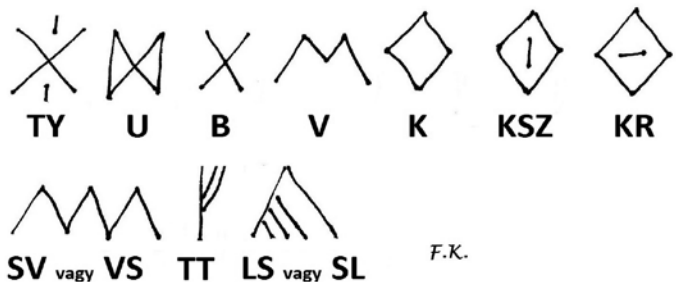
6.2. A lenti jelek kora 7200 és 6000 év közötti (Gimbutas, 2001/32). 1. Vinca (Nándorfehérvár mellett) 2. Hódmezővásárhely 4. Tiszapolgár.

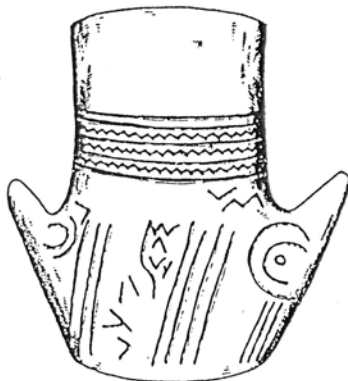
Shan M.M. Winn is több változatát mutatja be a Vinca jelek között.

A jel kárpát-medencei folyamatosságát támasztják alá a következő rovásemlékek a teljesség igénye nélkül: Tászok-tetői kövön (Gyergyószentmiklósi múzeumban). Ozora-Tótipusztai avar fejedelem korszóján. Kunágotai korszón, 7. század. Benepusztai szíjvégen, 9. század. Előfordul a 18. sz.-ban épült Görgénynádasi fatemplom jelei között is. A jelet eddig **IBI** vagy **JB** összerovásként értelmeztem, most már azonban hajlok arra, hogy egyúttal nemzetségjel és szójel is. A kőkorban talán szójel volt, a bányászatot jelentette, később öröklődő nemzetségjel. Más korai műveltségekben is előfordul, például sumer ideogrammként a „hegység”-et jelenti. (Forrai, 1994/35) Georgiev bolgár írástörténész táblázatában pedig a mίνoszi szótagírás jelei között találjuk, ta, tá hangértékkel, Kr. e. 2000 táján (Várkonyi Nándor, 2001/153) és többször szerepel a Talasz völgyi rovásboton is. (Bővebben: F.K.: Megfejtések könyve, II. kötet/73-75.)

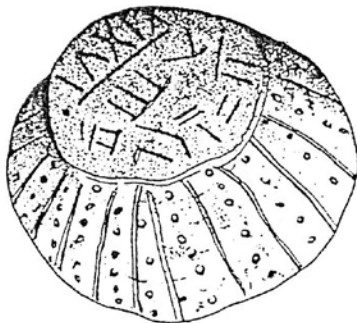
7. A 7000 éves, 2-es számú Kőkénydombi Vénusz ruháján lévő jelekből másoltam le néhányat. A Csongrád megyei Kőkénydombon Banner János ásatásai során került elő a két női szobrocska, melyek egyben edények is. A hangértékeket a magyar rovásírással való alaki hasonlóság alapján írtam be.

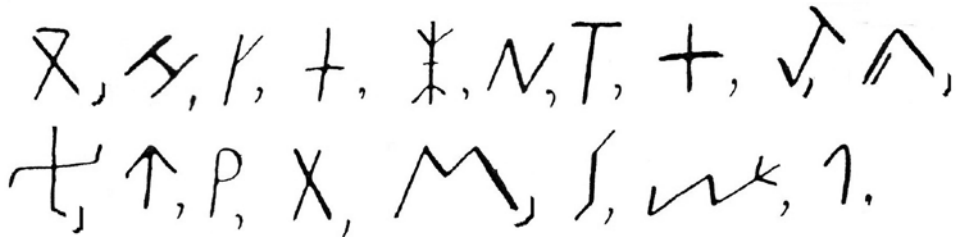
8. Szegvár-Tűzkövesi váza vagy urnácska egy kedvenc kismadár porainak? Mindössze 8 cm. magas, 6500-7000 éves. Rajta betűk, rovás V, S, N, SZ, T, 5-ös számjegy. Szerintem jelentéssel bíró szöveg, nem csak díszítés.

9. Tálka Szászdályából (Maros-megye), 6.4 cm. széles, 6500-7000 éves. Úgy tűnik rovás számok vannak rajta és egy rovás P betű, mely ebben a formában többek között Telegdinél jelenik meg később.

10. A Tászkok-tető Erdélyben található. Az 1013 méter magas fennsíkron és környékén a leírások szerint több száz írásos kőtomb volt. Átlagos méretük: 180x140 centiméter. Mára ezekből csupán kettő látható épségben a gyergyószentmiklósi Tarisznyás Márton Múzeumban és néhány összetörve a fennsíkron. A karcolatok és vésetek kora a Kr. e. 3-4. évezred és a XIII. sz. közé tehető. (Bővebben: Friedrich Klára: Megalitikó a Tászkok-tetőn, tanulmány, 2007). A lenti ábrán Kémenes Antal tanár gyűjteménye látható a Tászkok-tetői jelekről. Balról az első mindjárt egy összerovás, mely már a 11. ábrán is látható. A BAB vagy BABA szó olvasható ki belőle. További hangértékek balról-jobbra, felső sor: R, T, D, ZS-D-C összerovás, K vagy R, I, D, I-O összerovás és G. Alsó sor: Forgó kereszt, C, A, B, V, K vagy Ö, ZS-K összerovás (esetleg ZSÁK) és J. Mivel ez válogatás több kőről, nem olvassuk össze a betűket.

Az eddig bemutatottak csupán töredékei a Kárpát-medence kőkori írásjeleinek. Kutzián Ida pecsételőről a Körös műveltségéből még szót sem ejtettem. Egyetlen kivételtől eltekintve (E betű) rovásírásunk minden betűjének megtaláltam az alakilag azonos párját a kőkori kárpát-medencei műveltségekben. (Bár az É-hez hasonlót találtam.) Nem csak az önálló jelformák esetében, hanem ami még döntőbb, sok összerovás esetében is. Ezt nem lehet figyelmen kívül hagyni.

Nemzetünkkel és anyanyelvünkkel szemben nagy felelőtlenségnek tartom az elhatárolódást korai kárpát-medencei írásemlékeinktől. A jelek folytonosságot és alaki azonosságot mutatnak az őskortól napjainkig. A nyelv és az írás szorosán összefügg. Amilyen hangokat tartalmaz a nyelv, olyan betűket alakítanak hozzá írásban. A rovásírás a magyar nyelvvel együtt fejlődött, mert nyelvünk minden hangjára van benne jel. Latin betűkkel a magyar nyelvet nem lehetett lejegyezni, mert 11 vagy 13 hangunkra nem volt jel. Ugyanezért lehetetlen a magyar rovásírást az arámiból, türkből, kazárból származtatni, a hangok különbözősége miatt.

Míg az akadémiai tudomány kidobja ezeket az írásemlékeinket a szemétkébe, mások kapva kapnak rajta. Erről szól Szakács Gábor: *Román rovás?* (Magyar Demokrata 2010. augusztus 31.) és a *Román írásemlék-e a Tatárlakai korong* (Magyarságtudományi Füzetek, 7. kötet, 2010.) c. írása.

Ugyanilyen felelőtlenségnek tartom a hivatalos tudomány dilettánszó, laikus elhatárolódását a magyarság kárpát-medencei eredetétől, kárpát-medencei őshazájától. Emiatt engedheti meg magának Bakó Krisztina PM-es politikus (csak tudnám mi lehet ez a PM, talán a Pesti Műsor?) a következő sértő kijelentéseket arra utalva, hogy a magyarok csak bevándorlók saját hazájukban: „*ha az ezer évvel ezelőtt történetekre gondolunk, akkor Európában egy egészen messziről, keletről, Belső-Ázsiából érkező idegen kultúrájú, erőszakos nép végigdúlta Európát, lopott, csalt, hazudott, mindent bevetett, majd ráadásul még földet is, azaz hont foglalt magának.*” (Magyar Nemzet/2016/2/29.) Bár jogosan nagy felháborodást váltott ki, a politikus asszony csak a Magyar Tudományos Akadémia és az őshazásokat gúnyolók, dilettánszók véleményét mondta fel. Középiszólás gyermekeink pedig 2014-ben is Ammianus Marcellinus hunokat gyalázó szövegét tanulják. Azt is szótlánul tűrik még a nemzeti oldalon előadásokat tartó régészek és történészek is, hogy a külföldi szakirodalom a történelmi Magyarországi területén előkerült jelentős művelődéstörténeti emlékeinket -

melyek a trianoni határokon kívül esnek - románoknak, szlováknak, bolgárnak, szerbnek nevezi. A külföldiek közül egyedül Mario Alinei nyelvész használta ezekkel a leletekkel kapcsolatban a *történelmi Magyarország* fogalmat.

A mellékelt ábrák csupán töredékét mutatják a Kárpát-medencében a kőkortól folyamatosan használt jeleknek. Ezt az írásműveltséget mi magyarok több százezren ismerjük, használjuk még napjainkban is. Ezért ne feledjük, amit Magyar Adorján mondott: **„Minden műveltség ott marad fenn legtovább, ahol keletkezett!”**

A SZÉKELY-MAGYAR ROVÁSÍRÁS KÁRPÁT-MEDENCEI ELŐZMÉNYEI						
BAJÓT	LEPEN- KI VIR	TORDOS-VINCA	KIS- UNYOM	TÁSZOK- TETŐ	SZÉKELY-MAGYAR	HANG- ÉRTÉK
						A, A'
						B
						C
						CS
						D
						E, É
						F
						G
						GY
						H,
						I, I'
N	N					K
						L
						LY
						M
						N
						NY,
	K					O, O'
						Ö, Ö'
						P
	H					R
						S
						SZ
						T
						TY,
						U, U'
						V
						Z
						ZS

Összeállította: Friedrich Klára, 2009/december. Módosítás 1 jelnél: 2016 március

* Összerovások

Szakirodalom:

A Magyar Nemzeti Múzeum régészeti kiállításának vezetője Kr. e. 400.000-Kr. u. 804-ig (Bp. 2002)

Botos László: Hazatérés (Magna Lingua Kiadó, 1996)

Botos László szerk.: Magyarságtudományi tanulmányok (Hun-Idea Kiadó, 2008)

Childe, Gordon: The Danube in prehistory (Oxford, 1929)

Fehérné Walter Anna: Az ékírástól a rovásírásig (Buenos Aires, 1975)

Forrai Sándor: Az ősi magyar rovásírás az ókortól napjainkig (Antológia Kiadó, 1994)

Friedrich, Johannes: Geschichte der Schrift (Heidelberg, 1966)

Friedrich Klára: Írástörténeti áttekintő magyar szempontból (2010)

Friedrich Klára: Dilettánsként tudományos könyvekről (Vitairat, 2010)

Friedrich Klára: Megfejtések könyve I, II. (2013, 2015)

Friedrich Klára-Szakács Gábor: Kárpát-medencei birtoklevelünk a rovásírás (2003)

Friedrich Klára-Szakács Gábor: Kőbe vésték, fába rótták (2005)

Friedrich Klára-Szakács Gábor: Ősök és írások (2008)

Gimbutas, Marija: The Gods and Goddesses of Old Europe (California Press, 1974)

Gimbutas, Marija: The living Goddesses (Berkeley, Los Angeles, London, 1999)

Gimbutas, Marija: The Goddesses and Gods of old Europe (Berkeley and Los Angeles, 1982)

Gimbutas, Marija: The language of the Goddess (Thames & Hudson, 2001)

Harmatta János: Neolitikori írásbeliség Közép-Európában?
(In: Antik tanulmányok, 1966)

Hillebrand Jenő: Magyarország őskora (Budapest, 1935)

Károlyi Mária: Napszülöttek-Savaria földjének ősi kultúrái a rómaiak előtt (2004)

Kemenes Antal: A Tászoktetői leletekről (Archaeológiai Értesítő, 1914)

Krantz, Grover S: Az európai nyelvek földrajzi kialakulása (Magánkiadás, 2000)

Kutzián Ida: A Körös kultúra (Pázmány Péter Tudományegyetem, 1944)

- Lambrecht Kálmán:** Az ősember (Dante Kiadó, 1931)
- Leroi-Gourhan, André:** Az őstörténet kultuszai (Kozmosz Könyvek, 1985)
- Magyar Adorján:** Ős magyar rovásírás (U.S.A., Warren, 1970)
- Magyarságtudományi füzetek** (Magyarok Világszövetsége kiadványai, 2010-2016)
- Makkay János:** A tartariai leletek (Akadémiai Kiadó, 1990)
- Mandics György:** Róvott múltunk I-III. (Irodalmi Jelen Kiadó, 2010, 2011)
- Radics Géza:** Mi és a Kárpát-medence (Chicago, 2008)
- Roska Márton:** A Torma Zsófia gyűjtemény az Erdélyi Nemzeti Múzeum Érem és Régiségtárában (Kolozsvár, 1941)
- Rudgley, Richard:** A kőkor elveszett civilizációi (Gold Book, 1998)
- Szakács Gábor:** Román rovás? (Magyar Demokrata 2010. augusztus 31.)
- Szakács Gábor:** Román írásemlék-e a Tatárlakai Korong? (Magyarságtudományi Füzetek, 7. kötet, 49. oldal, 2010.)
- Szondi Miklós:** Az egységes rovás (Solt, 2012)
- The Danube script in light of the Turdas and Tartaria discoveries** (Exhibition catalogue, National History Museum of Transylvania, 2009)
- Tomory Zsuzsa:** Kezdeteink (Miskolci Bölcsész Egyesület, 1995)
- Tomory Zsuzsa:** Kárpát-medencei őshonosságunk (Szemelvények, 2014)
- Torma Zsófia:** A tordosi őstelep és hazánk népe ősmítosának maradványai (1897, In: Érdy Miklós: A sumir, ural-altáji magyar rokonság története, New-York, 1974)
- Várkonyi Nándor:** Az írás és a könyv története (Széphalom Könyvműhely, 2001)
- Vértés László:** Az őskőkor és az átmeneti kőkor emlékei Magyarországon (1965)
- Wosinszky Mór:** Leletek a lengyeli őskori telepről (Archaeologiai Közlemények, 1890)
- Winn, Shan, M.M:** Pre writing in south-eastern Europe (Western Publishers, 1981)

Forrai Sándor Rovásíró Kör honlapja: www.rovasirasforrai.hu